

Tekst bij collectie *zee van tijd*

Als je tijd zou kunnen maken, dan zou het de vorm hebben van ruimte,
van lucht, van water of van land, of een beetje van alle drie samen.

In de eindeloze verte ligt verwondering en eenvoud
als een lijn, die gister met morgen verbindt.

Soms is het er even, die verrukkelijke saaiheid van het duren,
de traagheid van een dag, een uur, een minuut.

Maar wil je dat pakken, dan ontglipt het in denken;
Onomkeerbaar, straks voorbij.

Het is een immens begrip dat ons beheerst,
dat vragen oproept keer op keer op keer.

Teruggebracht tot iets kleins, ligt het in je handen
en geeft speels een antwoord in de taal van de zee.

Hout groeit in cirkels en gedachten dwalen rond.
Straks, later, ooit, kleur van verzinsels.

Eigenlijk vreemd, dat streven om precies te zijn,
terwijl pas de kunst het te laten, geheimen onthult.